

Szerecsenmosdatás?

*Megjegyzések, helyesbítések és kérdések
Timkó György: Minden mulandó... című
cikkéhez (Magyar Grafika, 2007. 2. szám)*

Kedves Gyuri barátom!

Így szólítalak, mert úgy érzem, így helyes és igaz. Több évtizeden keresztül együtt szolgáltuk a Kossuth Nyomdát, és együtt élveztük azt a kitűnő munkahelyi légkört, amelyben dolgozhattunk. De nemcsak ez alakította barátságunkat, hanem a hasonló vélekedés és gondolkodás a szélesebb és szűkebb világunkról. Így van ez az idézett cikkedben leírtak esetében is. Bizonyára sokunknak fáj, hogy 123 év után – szerintem és mások szerint is – méltatlan módon megszűnt a magyar nyomdai ipar könyvgyártó „zászlóshajója”. A Kossuth meghalt, szomorkodunk is ezért.

Több volt kollégánk kérésére vettem a tollat, hogy néhány általunk tévesnek gondolt megállapítást pontosítsuk. A magyarországi (főleg budapesti) nagynyomdák kialakulásának körülményeiről írt történelmi visszatekintés hiteles és pontos, azonban más véleményen vagyok a „szükségyszerű” összeomlást magyarázó állásfoglalásodról.

A nyomda fennállásának 100. évfordulója alkalmból megjelentetett Kossuth Híradóban (1984. október) – melynek emlékezetem szerint aktív létrehozója, szerkesztője voltál – az akkori igazgatónk, Bede István méltatja nemcsak a száz év, hanem a századik év sikereit is. Ugyanitt Tihanyiné Konrád Erika gazdasági igazgató a gazdasági stabilitásról és a jövőbeli fejlődés megalapozottságáról ad elemzést. Sajnos, nagyot tévedett, de nem az ő hibájából.

Kérdésem: a számottevő kapacitással rendelkező vidéki nagynyomdákat (Alföldi, Kner, Dürer,

Petőfi Nyomda) milyen szerencse mentette meg a „szükségyszerű” összeomlástól? Az utolsó évtizedekben megszűnt több mint tíz nagynyomda közül melyik végezte felszámolás következtében? Tudomásom szerint egy sem.

A nagy baj ott kezdődött, hogy a Jászberényi úton felépült új üzemépület mérhetetlen sok hitelből, tehát adóssággal született meg. A korábbi több telephely kétségtelenül növelte a működési költségeket, de érveid, Gyurikám, túlzoák. Nem az öreg ZIL-ek benzinfogyasztása idézte elő a csődhelyzetet. Legalább annyi nehézséget jelentett a legutóbbi években vásárolt több drága személygépkocsi, valamint az értékes részlegek, pl. a Szegedi Kossuth Nyomda eladása. Mi lett a vételárral? Csökkent a nyomda adóssága, ami a felszámoláshoz vezetett? Azt sem vizsgáltad, Gyurikám, hogy a már részvénytársasági formában működő vállalat menedzsmentje és felügyelőbizottsága a jó gazdtól elvárható gondossággal ügyelt-e a cég vagyonára.

A még állami tulajdonú Kossuth Nyomdának nagyszerű és igényes megrendelői köre volt belöldön és külföldön – keleten és nyugaton – egyaránt, akik a kiváló minőséget értékelték. Mit tett a legutóbbi vezetés a magas minőség, és így a megrendelői kör megtartásáért?

A végső aktus – a felszámolás – inkább a büntetőjogban megfogalmazott gazdasági bűncselekménynek számító hűtlen kezelés látszatát kelti. Szívesen vennénk, ha tudnánk arról, kik lettek a jelentősebb részvénytársaságok tulajdonosai és kik voltak a felügyelőbizottság tagjai. Úgy gondoljuk, ezek a fő kérdések, amiről nem szól az írásod. Vajon miért? Az én véleményem erről a címben olvasható.

A régi barátsággal ölel

Balla Bandi